

KÖLTÉSNET NAPJA

Andrássy Lajos

De írunk verset is

Az áprilisi hó — emlékszel-e? — a jég
úgy tört a csöppnyi kertre, mint hegyekből
lezúduló vad herda a szelíden
palántáinak ágait becézó
völgyi lakókra! — Temettünk, temettünk.
A fejfákkal benépesült a kertünk
s míg könnyeinkkel áztattuk a földet
gyümölessel áldozott a rokkant törpe fa.
Meggzgyenülten égre néztem akkor
s magot hintettem szét az ugaron...
Azóta sírni nem látsz temetésen
és úgy szeretném már, úgy akarom,
hogy minden fejfa gyökeret eresszen,
cügyet fakasszon s boruljon virágba,
hogy példájuk lobbanása újra lángra
az értelmet: itt élni szebb! Előbb

alkossunk láncot védelemre, mint a
pusztító ár közelg! A hír naponta
riaszt: új hordák dűbögése hallik.
a stronciumos felhőkkel űget
felégetni a szérűskerteket,
a ligetet, a könyvtárat, a várat,
mit évezredek látás hamujának
sírjából ástunk elő a jövőnek...
Legyünk hát kész, ha jönnek,
de írunk addig verset is: legyen
anyanyelvünknek öre a hegyen
és bölcsődalnak, altatónak s álom
űzőnek is, amíg Te kisbarátom
felnősz, felnőhetsz — hogy amink maradt:
évjad s gyarapítsd most már Te magad.

Simai Mihály

Kezdetben voltak a kezek

(Schéner Mihály kézplasztikáira)

aki álmokba lovallja magát
ujjai annak bíbor fababák
ujjal annak nevető babák
baba-ujjaira nevet a világ

aki álmokba lovallja magát
annak ujjai közt báb a világ
szégyellik varázsuk gyalázatát
fém-testű szörnyek rikongó banyák

aki kezekre bízza önmagát
kezékké bontja keze anyagát
kezesei lesznek mind a csodák
kezéit kézenfogja a világ

aki álmokba lovallja magát
álmává válik annak a világ

világ világává álmai válnak
ezüst-szénát kaszál a hold
táltos falóvának

Papp Lajos

A dekonjunktúra lovasai

Hárman vannak
Haladnak
Jár alattuk a ló

A lovak fara van elől
Hátul a fejük
Ez a változás

Donkihótkák
Nem küzdenek többé
szélmalom-fantomokkal
Nem küzdenek

Egyre kisebbek
Mutatják mintha jönnének
Pedig mennek

Katona Judit

Gyermekkorom

Te egykor biztos és erős,
sárkányokkal viaskodó
gyermekkorom, te gyönyörű,
te fájdalmasan rövid és véges:
lám, elmentek az orgonafák is,
csak lompos, zöld gyomok susognak.
Gyermekkorom, te gyönyörű,
lám, konok halottaim itt maradtak.
Fölöttük zöld zománc a fű.
Te egykor biztos és erős
egyetlen öletés, öl, öröm,
élek s halálom kerülöm;
csak felkapom kicsi kabátom,
ha esik, ha fúj s apát várom.
Gyermekkorom, te gyönyörű,
ott toporgok én együgyű
hol holt anyám szólít nevemen.

Baka István

Circus maximus

Még kifeszül fölénk a mennybolt
felhőkkel foltozott, kék sátora,
beissza még a vért a megsötétült
pórond lucskos fűrészpóra,

a nézőtér is tapsol, bár a ponyvát
morogva rázzák az úri szelek,
a lyukakon átvillámlik a Semmi,
az előadás vége közeleg;

űlünk még, bár hasadozik a vászon,
elpattannak a fény kötelei,
oszlopok dőlnek, és mi egyre várunk,
rettegással és reménnyel tell,

bár előttünk csak Isten és a Sátán
megunt bohóctréfái zajlanak,
s mi hahotázunk gyáván, míg a mennybolt
rossz sátora fejünkre nem szakad.

Fenyvesi Félix Lajos

Kohán György festménye:

Bivalyos szekér
napkoronggal

A hajnali zörgő szekértől
szemét fölnyitja a Nap.
Szálkás deszkakoporsóra
ömlenek szét a sugarak.

Fekete márványszikla-bivaly.
Négy malomkő-kerék.
Csupa fröccsenő vér a táj,
ahová nyugve lép.

Viszi az utolsó szántóvető
paraszt megfáradt testét,
s vele minden gyötrelmes
nappalát és éjjelét!

Békén túrta mostoha sorsát.
Hát itt e keserű versben,
adasson most neki boldog
feltámadás a csendben.

Belányi György

Margitlevelek

Már könyöklők itt a csönd mögött —
szorit az ég. Hullnak az örök
jelek a vállra, és tárgyaím
közt csak meg-megzörren a gond. Kés,
pohár vagy kulcs: régen vár ma, im,

e szükséges, feltétlen rendben.
Minden szín magához rebben —
belátható az idő. Tűkör
nincs, s az ablakon túl, ez lehet,
valaki kezét emeli föl!

az esőben érted. Mintha csak
kéken esorogna a hallgatag
űr, lógalod még lábad a kép
szürke parkányán. Berámázott
mélység. Akkor kí történ is szét

a vállfák kivaszt nyugalmát?
De nem, a kézen itt nem hull át
semmi. S mégis: le kellene már
zúlni a tárgyak éneklő
szívéig, nehogy az a madár

csuklómra vonszolja a telet.
Ami van, az is csak múlt lehet.
ekképp ujjainkon kizökken
a fény. S magába hull a csönd, a
váll a villanásnyi örökben.